

Povest o tujih grehah.

J. E. Bogomil.

Sredi vasi sta se srečala Milharjev Pavle in Vejnikov Jože — kar tako, da drug za drugega nista vedela. Če se pa nista srečala, je šel pa Pavel k Vejniku ali pa Jože k Milharju, pa sta bila srečno skupaj. Včasih sta se torej srečala vedoma, včasih pa kar tako ...

»Kam pa danes?« je vprašal Jože.

»Danes si pa ti gospodar! Danes ti odločuješ,« je rekel Pavle.

Fanta sta se menda bala, da bi se čez mero ne prevzela, zato je bil vsak dan eden gospodar, drugi je moral pa ubogati.

»Veš kaj? Zapotokar ima za podom prav lepo zrelo sadje. Če hočeš, pa pojdiva?«

»Krast! — Tega pa ne! Kradla pa res ne bova.«

»Moraš!« mu veli Jože. »Če sem gospodar, me moraš ubogati, ali pa nisva več prijatelja.«

»Ali krasti je greh,« se upre Pavle.

»Greh gor, greh dol! Zapotokar ima dosti sadja. Še pogrešal ne bo tistih par jabolok. Pojdeš?«

Končno le privoli Pavle v Jožetov nasvet.

Zapotokar ima res krasno sadno drevje. Ondi za podom ob potoku stoji jablana s finim, zlatorumenim sadjem. Sosednjih hiš ni blizu, potok pa tako prijetno žubori in dela šum, da ni čuti tresenja; kraj je torej kaj pripraven za razne uzmoviče.

»Poglej!« spet napeljuje Jože Pavleta v svojo namero. »Nihče naju ne bo videl. In ti se bojiš? Beži! Poglej, kako lepo sadje! Ali si že kdaj videl taka jabolka?«

»Ne še.« In zadovoljna sta.

Kakor izkušena moža zdaj ugibata, kako bi prišla do sadja. Jablana je precej visoka. Tisti mostiček, kamor deva Zapotokarjeva Nežika perilo, kadar ga izpira, bo pomagal ravno prav. Samo, če je dovolj trden? Jože ga poizkusi z mojstrskim pogledom, prime ga z rokama, potrese, če se mostiček kaj guglje — a vsa preiskava pokaže, da je mostiček dobro delo Zapotokarjevega Franceta.

»Bo!« reče Jože nakratko. »Sedaj pa stopi ti, Pavle, na mostiček. Ti si močnejši, zato boš lažje držal. Malo se boš upognil, pa bom jaz stopil na tvoj hrbet in dosegel vejo. Ali ti je prav?«

»Prav!« odgovori Pavle, ki je danes na vrsti, da uboga. Če bi bil on gospodar, bi seveda svetoval drugače.

Na podu pa brusi stric Janez, Zapotokarjev brat, drvarsko žago.

Fantoma je bilo to čisto prav. Saj je zato šum še večji, in manjša je nevarnost, da ju zasačijo.

Kar brž na delo! Pavle stopi na mostiček, Jože pa spleza previdno na njegov hrbet. Na podu se je pa premaknila senca. In zopet